

ПРИКАЗКА ЗА ОВЧАРЧЕТО

Имало едно овчарче
съзпожсана аба,
безъ калпаче, безъ царвули
и съ продънена торба.

Пасло то стадата чужди —
имало си господарь;
той събуждалъ още въ тъмно
своя мѣиичъкъ овчарь.

И отпращаль го въ гората
съ кжшей хлѣбъ коравъ студень
следъ овцитѣ му да тича
гладень, дрипавъ, изморень.

Но западнѣтъ ли овцитѣ,
туй измжчено дете
изъ торбичката извади
малка книжка и чете.

Тя очитѣ му отваря
да прогледне къмъ свѣта —
свѣтъ безъ тжпи господари
и безъ черна нищета. . .

И веднажъ не го намѣрилъ
неговиятъ господарь —
още въ утрото избѣгалъ
непокорниятъ овчарь.

*
Минали се редъ години,
а отъ него ни следа! . . .
Нѣкой казваль, че овчарьтъ
е на работа въ града. . .

Минали се редъ години
и надъ нашата страна
страшни дни се заредиха,
падна робска тъмнина.
Нашенцитѣ призоваха
нѣмски орди въ родень край —
нѣма пѣсни по селата,
нѣма китки въ чудень май.

*
Въ село чудна вѣсть се носи
за юнакъ безстрашень, драгъ;
той дружина вѣрна води —
гони кървавия врагъ.

Всички пжтица познаваль
и по беднитѣ села
знаель кой народа грабелъ,
кой го тласкаль срѣдъ тегла.

Съ него трѣгнаха младежи
съ чисти, грѣйнали лица —
за народа свой разтварятъ
пламеннитѣ си сѣрдца. . .

И въ една прекрасна утринъ
отъ свободнитѣ гори
въ село слѣзюха юнаци
непокорни и добри. . .

*
Чухте приказка, дечица,
за незнайния овчарь —
врагъ жестокъ за враговетѣ,
вашъ приятель и другарь.

Всѣко градче, всѣко село
даде пламенни борци —
много върнаха се живи,
много пѣкъ сж мъртавци. . .

Запомнете имъ завета,
вие, мѣнички деца —
на Родината служете
съ чисти любещи сѣрдца! . . .

Свършва приказката вече,
а животътъ е предъ васъ! . . .
Все напредъ съ труда вървете! . . .
Все напредъ! Добъръ ви часъ!

Георги Веселиновъ